השנה דכי כתיב אבנט בכלאים גבי פרשת בגדי כהונה בכהן גדול הוא

דכתיב אבל בכהן הדיוט כולו של בוץ א"כ לא משכחת למר באבנט של

הדיוט ואמאי משערת ראשית הגז באבנט הא לא שוין בה אהרן ובניו

הדיוטות הרי ראוי לשירות כ"ג ואי

משום הוא ובניו הכי האמר דברים

הראויין לאבנט שהרי אבנט נוהגת

בו ובבניו: ס מכר לו שחופות כו'.

א [מיי' פ"ח מהל' כלי

הלי טו טוש"ע י"ד סי

שלג סעיף יב]: בוג ג ד מיי פ"ג מה"

מתנות עניים הל' יח:

לעזי רש"י

3″51 נ"ת והטעמען, **ב**) [תוספחא ב"מ דכלים פ"ו ה"ב והביאו הר"ש פי"ז דכלים מ"בז. ג) ולעיל קלו.], ד) [חגיגה יו. וש"נ], ד) [הכ"מ ריש פ"י מהלי ד) [הכ"מ ריש פ"י מהלי כלי המחדש תמה שהשמיט כמוליא רמון: טהורה. שלא נגמרה מלאכתה: מפרה. ונגמרה מלאכתה יב. סט. תמיד ו) פאה פ"ג מ"ה. ק) לעיל וחל עליה שם כלי ואח"כ נקרעה קלא. קלב. ב"ק קטו., ש) [כלים פי"ו מ"א], כמוליה רמון טהורה הבל מקבלת י) ומצורע מכלמה דובים רמונים טמאה דלא פקע שם כלי פרשה ה], ל) זה הדבור מינה עד שתינקב כמוליה רמון שייך למחני׳ דלעיל. ר״מ, () [לעיל קלו:], מ) [דברים כשיעור כל כלי בעלי בתים ששיעורן יח], () [ל"ל הלוקח גו], () [ל"ל גו הלאן והקנה () [ל"ל גו הלאן והקנה כרמוניםש: כפקעיום של שחי. שיעור קריעת כלי לטהר כשמוליה פקעיות כן העתיק הר"ן], ע) [ל"ל לאנך],

תורה אור השלם

ו. כִּי בוֹ בְּחַר יְיָ אֵלֹהֶיףְ מִכְּל שְׁבְטֶיףְ לָעֲמֹד לְשְׁרֵת בְּשֵׁם יְיָ יְגָכּהּ הוא וּבָנְיוֹ כָּל הַיְמִים: דברים יח ה דברים יח ה. 2. וְשַׂמְתָּ אֹתוֹ עֵל פְּתִיל

תכלת והיה על המצנפת אָל מוּל פְּנֵי הַמִּצְנֶפֶּת שמות כח לז יהיה: שמות כח דד 3. וּבְּקֻצְרֶכֶם אֶת פְּצִיר אַרְצָכֶם לֹא תְּבַלֶּה פְּאַת שָּׂדְךְ לִקְצֹר וְלָכֵּט קִצִירְךְ לֹא תְלַפֵּט: וויקרא יט ט

גליון חש"ם

רש"ר ד"ה והוא שהתחי וכו' ואין פאת זרעים פומרתן. עי' נפר"ח נמיס חיים ברמב"ם פ"ג הל' יח מהל' מחנוח נוניים:

הגהות הב"ח (**ה)** רש"י ד"ה תפשת וכו" ואני משיבך או אינו:

שימה מקובצת . ז] דתנן המוכר קלחי אילן. י . . . נ"ב עי' פ"ג דפאה וע"ש

ופרכינן וחני חנא מנה בן ארבעים. והא מנה ופרס דרב הוא מנה ופרס דקאמר רבי דוסא בכל אחת מנה ופרס ופליגי רבנן עליה דאמרי כל שהן ופירש רב למילתייהו דכל שהן היינו בין כולן מנה ופרס: המת הדשה. של עור שלה גמר תפירתה ושייר בה סדק: שהלמר הינו ראוי לשירות הדיוט: שם אבנט. אע"ג דאין למר בשירות אע"פ שמקבלת רמונים. שאין בסדק

של שתי שוה הוא תשתישתה של חמת

ואין דרך להשתמש בה פירות וסתם

פהעיות של שתי גדולים עשר סלעים

משקלם ארבעה למנה: פקעיות.

למושיי"ל: תנא. הא דקתני מתניתין

חמש סלעים מלובן לא שיהא על

ישראל מוטל ללבנו אלא אשיעורא

קפיד דליתיב ליה בהכרע שכשיתלבן

שיהא בו חמש סלעים ונפטרות כל

גיזים: אמר קרא לעמוד לשרת.

בתר ראשית הגז כתיב כי בו בחר

ה' מכל שבטיך לעמוד לשרת: מחי

כהונה וקים להו לרבנן שיכול לעשות

מחמש סלעים למר שהרי אין כולו

למר אלא כלאים הוא: מפשת מרובה

לה תפשת. ברייתה בתורת כהניםי)

גבי זבה (ויקרא טו) ימים רבים ימים

שנים רבים שלשה או אינו אלא רבים

עשרה אמרת כל ששמעו מרובה

ושמעו מועט תפסת מרובה לא

תפסת תפסת מועט תפסת הואיל

ולא פירש לך איזה מהן יש לך לתפום

הראשון שבמשמע שאם לא נתפום

אלא המרובה אני משיבך מהיכן אתה

ממעטו לזה המועט והלא אף הוא

במשמע כשתאמר אינה זבה בפחות

מעשרה אני אומר לך והלא אף

שלשה במשמע וכשתאמר בשלשה ואני

משיבך (א) אינו אלא עשרה אתה

אומר לי אף השלשה במשמע. וגבי

שירות נמי תחמר חבנט וחני משיבך

ואימא מעיל אתה אומר לי והלא אף

האבנט בכלל שירות ומהיכן אתה

ממעטו אבל כשתאמר אין פטור אלא

בכדי מעיל אני משיבך והלא אבנט

ראוי לשירות וקרא שירות הוא

דכתיב: וחימה כיפה של למר. שהיח

מועטת מאבנט ואף היא בכלל שירות

כדכתיב (שמות כח) על פתיל תכלת

ותכלת עמרא הוא: כיפה. כובע קטן

פלטרי"י: ושמח אוחו. בליך: אמר

קרא. גבי שירות דראשית הגו:

הוא ובניו. וליך אינו בכהן הדיוט:

הניחא למ"ד אבנטו של כהן גדול.

ביום הכפורים שהוא בוץ כדכתיב (ויקרא טו) ובאבנט בד יחגור: לא זהו

אבנטו של כהן הדיוט. של כל השנה

דהא הוא הואי של כלאים כדכתיב

(שמות לט) ואת האבנט שש משזר

תכלת וגו' וכי כתיב אבנט דכלאים

בין בכהן גדול בין בכהן הדיוט דכל השנה כתיב: שפיר. משכחת

ניהו אבנע.

שהוא קטן שבבגדי

בששים ותני תנא מנה בן ארבעים סלעים אין יוהתנן יחמת חדשה אע"פ שמקבלת רמונים מהורה תפרה ונקרעה שיעורה כמוציא רמונים רבי אליעזר בן יעקב אומר כפקעיות של שתי אחת מארבע במנה בן ארבעים סלעים: וכמה נותן לו כו': תנא לא שילבננו ויתננו לו אלא שילבננו כהן . ויעמוד על חמש סלעים: כדי לעשות בגד קמן: מנהני מילי יאמר ר' יהושע בן לוי אמר קרא ילעמוד לשרת דבר שהוא ראוי לשירות מאי ניהו אבנם אימא מעיל יתפשת מרובה לא תפשת תפשת מועם תפשת ואימא כיפה של צמר דתניא ייכיפה של צמר היתה מונחת בראש כהן גדול ועליה ציץ נתון לקיים מה שנאמר ²ושמת אותו על פתיל תכלת אמר קרא הוא ובניו דבר השוה לאהרן ולבניו אבנט נמי לא למאן דאמר לא יאבנמו של כ"ג לא בפ"ק דיומא (דף יב.): הדיום שפיר אלא למאן פטור בעידנא דקא מלא שיעורא בעינן כוכבים פטור מראשית הגז הא צאנו לגזוז חייב אמאי כל חד וחד בתר גיזה נפקא לה מרשותיה תרגמא רב חסדא אליבא דר' נתן בר הושעיא כגון שהקנן לו כל שלשים יום: הלוקח גז צאנו של חבירו יהודה היא ״דתנן יוֹ המוכר קלחי אילן לקצור וכי תימא הכא גמי והוא שהתחיל

הבי גרסינן הניחא שוי הניחא למאן דאמר זהו אבנמו כו'. כדמוכח זהו אבנמו של כהן ראמר אַזָהו אבנמו של כהן הדיִום מאָי איכא למימר שם אבנם בעולם: לא הספיק ליתנו וכו': איתמר גזז ומכר ראשונה רב חסדא אמר יחייב ר' נתן בר הושעיא אמר פטור רב חסדא אמר חייב דהא גזו ר' נתן בר הושעיא אמר צאנך וליכא תנן הלוקח גז צאנו של עובד כו': מאן תנא דהיכא דאיכא שיורא גבי מוכר בתר מוכר אזלינן א"ר חסדא רבי בתוך שדהו נותן פאה לכל אחד ואחד אמר רבי יהודה אימתי יבזמן שלא שייר בעל השדה אבל שייר בעל השדה נותן פאה על הכל אמר ליה רבא והא מר הוא דאמר והוא שהתחיל בעל השדה לגזוז בשלמא התם יובקצרכם את קציר ארצכם כתיב מעידנא דאתחיל לקצור מיחייב בכולה שדה אלא הכא מעידנא דאתחיל למיגז לא מיחייב בכוליה עדריה אלא אמר רבא האי תנא הוא יידתנן אמר לו מכור לי בני מעיה של פרה זו והיה בהן מתנות נותנן לכהן ואין מנכה לו מן הדמים לקח ממנו במשקל נותנן לכהן ומנכה לו מן הדמים

הא אוקימנאט עלה טובה קמ"ל דאע"ג . למושיי"ל [לימוישי"ל]. פקעת (של חוט). פלטרי"י [פילטרי"ן]. ששייר לעלמו מן הטוב יקנה מן הלוקח ממין הרעות אחד מששים כובע לֱבֶד. ויתן לו: גוו ומכר רחשונה. רחשונה היה מוכר לאחר גיותה מיד הודם מוסף רש"י שלירף חמש גיזין: חייב. ברחשית הגז דגז נאנך אמר רחמנאש והא איכא תפשת מרובה לא תפשת. כל מקום שתמנח דבשעת גיזה כל אחת היתה שלו: שני דרכים, אחד תופש מרובה ואחד תופש מועט, בעידנה דקה מלי שיעורה. דחמש מוב לך לתפוש את המועט, שאפילו היה לך לתפוש לאן שעל ידי גיזה החמישית הוא מתחייב בארבעה ראשונות וההיא שעתה לה הוו מנהן שלו: סכן המועט תפיסתך תפיסה, שיש בכלל המרובה המועט, אבל אם תתפוש המרובה י הלוקח לאנו של עובד כוכבים. אפילו עד שלא נגווה וגווה פטור והיה לך לתפוש המועט נמנאת שתפשת שלא הלוקח דלאו לאנו הוא: הא לאנו לגווו. שמכר לו ש גוף הצאן זה קנה להקשות תפוש את המועט לו הגוף עד שגוו: הייב. דלאנך (ערכין ד:). תפשת מועט תפשת. דחי מקשה לך תפום את המרובה אינו קרינא ביה: כל חדא וחדא בתר גיוה נפק מרשותיה. וקתני חייב חולק על דבריך אלא מוסיף, דבכלל מרובה איכא מועט (שם). אבנטו אלמא בתר שעת גיזה דכל חדא אולינן: כל שלשים יום. לאו דוקא של כהן גדול לא זהו אבנטו של כהן אלא שיהו כל הגופים קנויין לו עד תשלום כל הגיזים: בחר מוכר אולינן. הדיוט. שאין האבנטים שוין, שנאמר במעשה במעשה למיתב אכולהו: קלחי אילן. אילנות האבנט של כ"ג ואת האבנט עלמן לקח עם פירותיהן. להכי נקט שש משור תכלת וארגמן, לשון קלחי שאין שדה זו שדה אילן אלא שדה לבן וגדלו בה שנים או שלשה לחדנו שהוא של כלאים. לנת היהות של בנחים, דשש כיתנא ותכלת עמרא, ואבנט הבנים לא פירש אילנות ומכרן: נותן. לוקח פאה הכמוב ממה היו ויוחא ו וכעי"ז שם יב.) שההדיוט של צון (שם) או: אצנטו מכל אילן ואילן כדכתיב (דברים כד) לא תפאר אחריך ואין אחד מהם של כ"ג ביום הכפורים שהוא של בוך,לא זהו אבנטו של כהן הדיוט, דשל פוטר את חבירו הואיל ואין השדה שלו שאם היתה שדה שלו היה נותן מאחד הדיוט כל השנה של כלחים על כולן: אימחי בומן שלא שייר בעל (שם סט.). זהו אבנטו של כהן הדיוט. כלומר השדה. שום אילן בשדה לעלמו: אבל שניהם של כלאים וחח שייר. אחד לעלמו רמיא כולה חיובו עליה ונותן פאה בקרקע בזרעים לעניים ופוטר את כל האילנות. אלמא כ"ג ביום הכפורים שהוא של בון זהו אבנטו של הדיוט כל ימות השנה היכא דאיכא שיורא כולה חיובא רמיא עליה דאי לאו עליה רמיא היכי פטר ואין כלאיס בבגדי כהן הדיוט (שם סמ.). אמר לו. לטבח, מכור לי בפחה דידיה חילנות של חחרים: והוא שהתחיל בעל הבית לקלור. כו' והיו בהן מתנות. הקינה, נותנן לכהן. טתנן לוקח זה לכהן (לעיד הזרעים קודם מכירת האילנות דמההיא שעתא מיחייב בפאה ופאה מתן מקם זה נכשן (צביר להקה). נומן הלוקח קיבה להקן דמסתמת מתונו לל זבין ליה (ב"ק קטה). ואין מגכה לו מן הדמים. אין התוכת מנכה לו לוקח דידיה דההיא שעתא חזיא למפטר כולה שדה ומיהו כי לא שייר מידי אסתלק מדין פירות אילנות °ואין פאת זרעים פוטרתן וכי שייר דאכתי מן הדמים, שהרי שייר בפירות אילנות לא נפק מחיובא יודע הלוקח שהמתנות שם וזה לא מכר לו הקיבה (לעיל קלא.). לקח ממנו קמא והוה ליה כדמעיקרא: ובקלרכם. משמע מתחלת קלירה: (עניק קרא). לקח ממנו במשקל. הליטרא כן ורק ושקל. וחקל לו הקינה (נוסם) לוקק לכהן. נוסנן לו וחקל לכהן. נוסנן לו ולכרן להשיל ולכרן להשיל (נוסנ) המנבה לו מן הדמים. על כרסו, שמכר לו דבר השית הגו שליינו שלו (נוס). לא מיחייב בכוליה עדריה. דלא כתיב בגזוכם אלא גז ש לאנכם לאחר שנחרא גו לאן: אלא אמר רבא. טעמא דמתני׳ משום דאין אדם רשאי להפקיע ממונו מיד מלוה ולמכור גיזיו כדי שיהא

הדרן עלך ראשית הגו

קרינא ביה גו לאנך אלא כי קא מובין אלמא לא קמזבין מתנות דכהן הילכך כי שייר מידי איכא למימר מדלא פריש מוכר ללוקח חוץ ממתנותיו של כהן ודאי הכל מכר לו ושייר שוין אהרן ובניו באבנט של למר כגון של שאר ימות השנה: אלא למ"ד. אבנטו של כהן גדול ביום הכפורים כשר הוא בהדיוט כל אצלו את מתן הכהן ואמר לוקח למוכר מתנה דכהן גבך היא

גז של אחד ולאן של אחר לפוטרן דלא